

[Edvard Sørensen.]

ved, at efter gældende regler er det sådan, at hvis en person får hjælp i en kommune, han er tilflyttet, men også indenfor en vis tid har fået hjælp fra den kommune, han er fraflyttet, bliver fraflytningskommunen retlig opholdskommune for vedkommende, og det vil efter de refusionsordninger, vi har, sige, at den bevilgende kommune ikke selv skal betale en eneste øre til det, den bevilger til vedkommende; den får det hele refunderet fra anden side. Det er givet, at en sådan regel er med til at forflygtige det ansvar, som må ligge hos vore kommuner, hvis vi ønsker at styrke og udbygge det kommunale selvstyre.

Vi ønsker også, at erhvervsbeskatningen skal falde bort. Jeg erkender, at omkring København og vel også omkring enkelte andre store byer er denne beskatning en ting, der har nogen økonomisk betydning, og jeg skal ikke bestride, at det kan blive nødvendigt at finde en ordning, hvorefter man får en afviklingssum, eller hvad man vil kalde det, ved ophævelse af en sådan lov. Men den måde, som erhvervsbeskatningen virker på nu, er ganske urimelig. Tager vi omegnskommunerne her i København eller i hvert fald nogle af dem, ligger det sådan, at hvis en af omegnskommunerne vil forsøge på at stabilisere sin økonomi, forsøge på at føre en mere økonomisk politik, forsøge på at lette skattebyrden indenfor sit område, kommer fordelene af det arbejde, man der sætter ind, for de skatteyderes vedkommende, der betaler erhvervsskat til København, København tilgode og ikke den kommune, der gennemfører disse foranstaltninger. Det er jo en ordning, der modvirker mulighederne for et fornuftigt og sundt økonomisk styre i kommunerne, og derfor må denne lovgivning fjernes, selvom der skal blive tale om under en eller anden form at give en vis erstatning for dens ophævelse.

Jeg kommer derefter til de områder, man kan tænke sig overført til staten, områder, hvor staten skal give tilskud, og her kan man også rejse spørgsmål om, hvor meget der skal gives. Her vil jeg allerførst nævne spørgsmålet: motorafgifter. Vi ved jo, at den lov, der gælder om motorafgifter, i dag er sat ud af kraft ved de anmærkninger på finansloven, som vi har kendt gennem en årække. Vi ved også, at der i motorkommissionen er et arbejde i gang for at få udarbejdet en ny lovgivning på dette område, og at denne kommission står umiddelbart

foran afslutningen af sit arbejde. Jeg skal derfor ikke gå ind på enkeltheder på dette område, men henstille, at den vej, man vil følge i fremtiden, må komme til at ligge så nær ved det grundlag, som det ser ud til at der kan samles et betydeligt flertal for og måske enighed om i den nedsatte kommission.

Hvad angår et andet vigtigt område, nemlig sygehusstilskuddene, ved vi, at de, der i sin tid arbejdede med loven om sygehuse af 1946, som forudsætning havde, at man skulle stræbe efter at nå op til en refusionsprocent af 50 af de faktiske driftsudgifter. Både i fjor og i år nåede man op på mellem 49 og 50 pct. Det vil sige, at man har accepteret grundtanken i dette — hvilket også er tanken i et forslag, som sygehusrådet har tilstillet indenrigsministeren — som afgørende for fremtidens lovgivning på dette område.

Jeg tror, det er den vej, man skal gå også i fremtiden med hensyn til tilskuddene til sygehuse. Men ellers skal man ganske naturligt bestræbe sig for, at de områder, der gives tilskud til fra staten, skal være dem, hvor udgifterne i forvejen er fastsat ved lov, hvor skøn ikke er muligt. Jeg erkender, at selvom det ikke er muligt at gennemføre skøn, hvor det drejer sig om sats eller lønninger, f. eks. i skolevæsenet, kan man ved at ansætte flere, end der strengt taget er brug for, ved et mildere skøn over baggrunden for at opnå ydelser have en vis indflydelse i kommuner på, hvor mange penge der skal bruges. Men jeg tror ikke, at risikoen er særlig stor. Jeg tror, at indenfor skolevæsenets område vil det være rigtigt i stedet for at give tilskud til udgiften pr. barn at gå over til at betale lærerløn og pension. Man kan sige, at man kan ansætte for mange lærere; men dels tror jeg ikke, at der ude omkring er store ønsker derom, dels er det jo sådan, at man ikke kan ansætte en lærer, uden at tilsynsmyndigheden giver tilladelse dertil.

Et andet område er alders- og invalide- rente og enkebørnsunderstøttelse. Her er faste sats, og her kan der ydes et tilskud af en sådan procentstørrelse, som vi nu kan tale os tilrette om — og jeg har ikke noget imod, at man kommer ret højt op i tilskudsprocent.

Et andet område er kommunehjælpen eller de mange forskellige områder, der findes i loven om offentlig forsorg, men af